

COM UN JOC D'ATZAR

(fragments)

JOAN BORJA I SANZ

* Aquesta novel·la va obtenir un accèssit en la convocatòria de narrativa
Antoni Bru, dins els XII Premis Literaris Ciutat d'Elx (1996)

1. Puta

La Katty era, possiblement, la dona més bella de tot Alacant. Era puta. Se'n va fer per venjança, o potser com una forma de suïcidi. Ara no té ja gens d'importància, això. L'ofici és un camí sense retorn: una puta és puta per sempre, i amb totes les conseqüències. És una marca que es porta damunt i que no s'esborra així com així. Puta. La mateixa paraula impressiona. Puta. Ompli la boca i ofèn l'aire. I el cos, impregna el cos. Sembla que la pell mateixa quede marcada d'aquesta condició: una pell morena, una pell blanca, una pell pàl·lida, una pell seca, una pell greixosa; una pell de puta. L'infern. Puta, puta, puta. El nom no deixa lloc per a la nostàlgia ni per a cap altre tipus d'artifici moral. Puta. I prou.

Ni tan sols va voler esperar una oportunitat propícia. No s'hi valia reservar excuses que permeteren, més tard, carregar les culpes a l'atzar. No. Va ingressar en el gremi per iniciativa pròpia, amb premeditació i traïdoria. Cap obligació, no cap. Voluntat, vocació, devoció. El color negre era l'única eixida honrosa que li quedava. La cendra i la pols no permeten fugir cap al blanc. D'això, n'haurien de tractar amb més rigor els estúpids manuals de sociologia que els professors recomanen en la Universitat.

Fer-se puta no és tan difícil ni tan traumàtic. N'hi ha prou a obrir un periòdic per la secció d'ofertes de treball, marcar un número de telèfon, acudir a una cita i, posat d'animeta perduda, contestar que sí a tot el que pregunten. I ja està. Puta. Aquella mateixa nit es pot ingressar en la confraria, després d'una cerimònia que, al capdavant, no resulta tan

trasbalsadora ni tan dolorosa. Passa, i amb la més grisa normalitat. Tan senzill com això. [...] La Katty no va explicar mai a ningú què l'havia portada a guanyar-se la vida amb aquella professió antiga. Si havia travessat a l'altra banda de l'espill, voluntàriament, no podia permetre que la bruta llum d'aquesta banda li continuara ferint el cor. Ni tan sols la memòria no tenia dret al retorn, a la marxa enrere, al penediment. Darrere de l'espill, i a pesar del cartró florit, la vida podia intentar una nova primavera. [...] Ser puta era la via més fàcil i còmoda per a aconseguir-ho. Un bon negoci, sens dubte. El vell negoci d'olor de colònia i roses; el de la sentor de suarda.

2. Joan

Aquella nit, quan la Katty va tornar de la dutxa, abraçada al bati que portava posat, el Joan ja no hi era a l'habitació. Damunt del llit no quedaven sinó els llençols desfets i un grapat de bitllets: vint-i-cinc mil pessetes, brutes de tant canvi constant de mans com devien haver patit.

Amb gest mecànic, la puta les va agafar, les va comptar i les va guardar en un dels calaixos de l'escriptori. No se n'havia sorprès gens ni mica. Cada primer divendres de mes, com en un ritu, es repetia l'escena. El Joan. Sempre la mateixa història inventada, sempre el cava, el whisky; sempre la mateixa conversa; sempre jurant que ja n'hi havia prou, que se n'anava. I la Katty, sempre, simulant que el creia, que cada paraula repetida una vegada i una altra li resultava nova. I recitant aquelles paraules que tots dos sabien mentida: «avui convida la casa». I ell deixava les vint-i-cinc mil damunt del llit, i feia veure que se n'anava i que mai més no podria veure-la. Però, amb puntualitat prussiana, tornaria el primer divendres del mes següent. I l'altre, i l'altre. Com tots els divendres que havien estrenat mes durant els últims dos anys.

I explicaria unes històries inventades, d'originalitat dubtosa. I juraria que aquella vegada sí, que se n'anava. I la puta, per vint-i-cinc mil, el convidaria a un comiat emotiu que no podria oblidar. I al dia següent cada dia següent, ell tornaria submís a casa, faria l'amor a la seua dona amb gest pesat i li prometria dolçament que l'estimava. Sí, que l'estimava. Que l'estimava més, molt més que el primer dia. I, a mitjan nit, «Maria, alça't que la xiqueta plora».

3. Jo, Enric

Tu estàs tronat! Així, d'un dia per a l'altre?

La Mila compartia taula i café amb mi a Alacant el catorze de gener del noranta-dos.

Ja ho veus. No assentaré mai el cap vaig intentar la defensa més fàcil, amb un mig somriure penjant de la boca.

El Forn és un cafè del barri de Santa Creu d'Alacant. És d'aquells que, tot i que paradoxalment no obrin a l'hora del cafè fenomen curiós que comparteix la majoria dels cafès presentables d'Alacant, us permeten fer una conversa amable i tranquil·la si hi aneu entre setmana. Temps era temps, els dimarts fèiem tertúlies i apanyàvem el món en aquest cafè. Amb sang de vint-i-pocs anys corrent per les venes, en plena època estudiantesca, la Mila i jo havíem format part d'una mateixa colla d'amics, una colla irrepetible que ens havia concedit, entre altres coses, el benefici de compartir, al Forn, terapèutics cafès contra l'ansietat dels exàmens.

Música suau, bigues de fusta, tauletes de marbre, i cadires i espills com furtats d'una tenda d'antiguitats es combinaven amb la dosi justa de brutícia i olor d'humitat per proporcionar especialment a l'estança del fons, on es troba el vell forn que dona nom a l'establiment un ambient especial que nosaltres sabíem valorar en la seua mesura. Havia estat quasi una obligació, per a mi, fer la primera cita amb Mila en aquell cafè. Inventar un altre lloc hagués estat poc menys que un sacrilegi.

No has canviat gens va mentir la Mila, per encetar conversa. [...]

Vam deixar un temps per al silenci. Només quatre compassos. Foren el sorbet que ella necessitava per a canviar de plat:

Ah! Una altra cosa volia dir-te. És una mica estúpid que gastes diners en una pensió. Si vols, pots venir-te'n a viure al meu apartament. Fins que trobes una altra cosa. Hi ha lloc per als dos.

No vaig dir que sí. Ni tampoc que no: era realment una proposta suggeridora. Vam continuar caminant, carrer solitari amunt, impregnant-nos de la humitat que, pocs minuts abans, els homes de la neteja havien sembrat sobre l'asfalt. Al barri de Santa Creu els rellotges no tocaven hores, carrer solitari amunt. No hi havia temps, només humitat, carrer solitari amunt.

4. Itziar

De camí a la cuina vaig connectar l'equip de música i li vaig deixar l'exordi barroc de Purcell com a penyora. Vaig omplir la cafetera amb no pocs problemes de coordinació psicomotora, vaig incendiar el foguer i la hi vaig posar, la cafetera.

En tornar a l'estança vaig comprovar amb satisfacció que era encara allà, asseguda al sofà, amb la mateixa postura en què l'havia deixada. Els seus ulls, però, presentaven una color llunyana, com si el full que tenia al davant els haguera transportat a un país remot, a una altra dimensió, una altra galàxia.

M'hi vaig apropar i vaig seure al seu costat. Després, gest agosarat i indecent, li vaig passar el braç pels muscles i vaig deixar caure la mà per la part oposada, fins a trobar el contacte moderat d'un dels seus pits.

No em recriminà el gest gens ni mica. Ben al contrari, semblà agrair-lo amb un refrec contra el meu cos. Cercava la postura més còmoda. Passava olímpicament dels mediocres tabús establerts quant al contacte físic entre cossos. Va encaixar, finalment, i agraïrem reciprocament l'hospitalitat interessada i càlida de l'altre.

Els caps junts, també jo podia llegir les paraules escrites en el full que ella sostenia amb la mà contrària. Al vol, podia caçar una frase: «L'amor i el sexe són el millor sedant contra el mal de mort. En aquest sentit, el binomi indissoluble *amor/sexe* esdevé la cosa terrenal que més s'assembla al concepte de *déu*». I una altra: «Per més que el poble ho vote i ho aprobe per majoria absoluta, ningú no podrà abolir les estacions. Ni la lluna. Ni el sol. Ni la pluja. Per ara...»

No vaig voler llegir més. Preferia concentrar-me a estudiar, mirada vaga i complaguda, la dona que tenia a la vora. Com en les pel·lícules filmades en blanc i negre o amb colors esbravats, ella se n'adonà i correspongué el gest. Podia sentir les minúscules vibracions de la seua respiració contra la pell de les galtes. El meu cos, remull, s'havia ja amarat de la tebiesa del seu.

I allà estàvem, com dos imbècils, semiabraçats i mirant-nos desvergonyidament l'un a l'altre, els llavis pròxims fins a la imprudència. I Purcell esgranant notes per a nosaltres. I jo embriagat d'alcohol i xamosia. I ella entossudida a ferir-me amb la força de la seua bellesa temerària.

Que fort! jo, amb veu mínima.

Sí. Fort ella.

I m'hi vaig deixar caure. I just abans de fer el bes més humit dels últims cinc anys, vaig encertar a dir el nom de Déu en va tres vegades. I la mà d'Itziar va deixar caure el paper d'Andreu a terra, per abraçar-me millor.

I, en això, la cafetera va començar a bullir, i jo concentrat en la faena de besar, i el cafè queia a terra, i jo naufragant en una mar de llavis, i la cuina emmerdant-se de cafè, i jo que ho sabia i me'n fotia, i ella «hauràs de fer alguna cosa», i jo que li baixé la mà a la cuixa, i Purcell sonant a rabiar, i tot l'aire feia olor de cafè cremat, i Itziar reia mentre besava, i jo també reia, sense saber per què ni puta falta que feia, i els dos recaragolàvem pel sofà, com xiquets, i...

Deu minuts després érem al llit, abraçats l'un a l'altre, com els xiquets s'abracen a la cuixa de la mare. Abans, però, el ritu màgic d'alliberar-nos de la roba: redescobrir els cossos amb cara d'idiotes, com si fóra la primera vegada, com si ens n'acabaren de facilitar el manual. Vam fer un amor seré, sensible, primerenc; sense forces, sense tensions, sense violències. Desbordat de bellesa i de plaer, em vaig adormir i, entre boires etíliques, vaig somniar que tornava a ser xiquet.

5. Bach

Bona nit va dir ell, després d'haver-ho assajat mentalment durant tot el concert.

Andreu... va encertar a dir, únicament, ella.

Hola, Eva. He tornat va dir, simplement, talment un coix de front, com si amb aquelles paraules quedés tot explicat.

Ja ho veig, ja...

I no va continuar la frase. Tanta i tanta elegància s'havia desballestat amb una dotzena escassa de paraules. La bellesa espectacle deixava pas a la bellesa de la confusió, la del desordre, la que es projecta rabiosa, com un recurs instintiu, des dels cossos destruïts; la bellesa superadora de la desgràcia, la que intenta surar per damunt de l'infortuni, la tragèdia o el cataclisme; la bellesa de l'arrogància impossible, aquella que un animal només sap desprendre quan se sent ferit de mort: la bellesa, la veritable bellesa, la incommensurable, la inabastable, la que se'ns esmuny de les mans perquè és fugaç, indestil·lable. El fred de la nit se li va tirar damunt de colp i volta. Inconscientment, va creuar els braços i els va fregar, cadascun amb la mà freda i fràgil de l'altre. El ventolí suau de la nit, acabat d'importar de la mar, jugava a emportar-se-li els cabells i la impressió global que donava era que acabava d'arribar de les altures, per constituir-sè en la mateixa reencarnació de la desprotecció, la filla primogènita dels déus dels desemparats. La descomposició biològica que li havia suscitat aquella trobada inesperada amb l'Andreu, com un pecat terrible enmig de tant i tant anonimat, feia, endemés, incomprendible, que el vestit es resistira a ajustar-se com abans als seus perfils, com si ella s'haguera encongit, i això col·laborava a arredonir la imatge definitiva d'enderrocament, de derrota, de rendició, de bellesa última.

Ets un fill de puta, saps? -va dir ella, dolçament, per fi.

6. Alacant, un temps, una gent

Eren les cinc de la vesprada i passejava agafat de la mà de l'Eva. A Alacant, la calor arriba puntual, primerenca. Una espècie de son estranya i peresosa envaeix la ciutat, i a partir del migdia es manifesta amb la màxima plenitud. S'imposa la sesta, i els carrers, somnolents, es queden amb serveis mínims, cosa que, no sé ben bé per què, proporciona una certa sensació de serenitat als pocs intrèpids que ens atrevim a circular pel desert d'asfalt. L'Eva i jo som dos d'aquests intrèpids. No sense esforç, hem aconseguit de vèncer la mandra epidèmica que contamina la capital, i hem decidit combatre la calor amb un parell d'orxates, en una gelateria de xixonencs, no podia ser d'una altra manera, que hi ha en un cantó de Pintor Gisbert, al barri de Sant Blai. L'orxata hi sol ser excel·lent, com la resta dels productes refrigerants que s'hi serveixen.

Avui, però, quasi se'm travessa, l'orxata, i no perquè li faltara la qualitat excel·lent, ja ho he dit, d'altres dies, sinó perquè, a mitjan operació de refrigeri, la Itziar ha arribat per la vorera, en línia recta cap a nosaltres, com una fatalitat irreversible.

El líquid lletós de la xufa se m'ha escanyussat a la gola. No he sabut com respondre al somriure sorprès de la Itziar, davant la cara encuriosida de l'Eva per la salutació efusiva de la desconeguda. «Quina sorpresa, Andreu. Com va?» «Bé, bé. Ací, matant la calor». Només l'instint immerescut de la prudència femenina ha fet possible un «Doncs bé, ja ens veurem i ja xarrarem» en els llavis somriure impertorbable de la Itziar. Tot seguit, amb les galtes sensiblement afectades, no solament per la calor, he hagut d'encaixar l'inevitable «Qui és aquesta xica?» de l'Eva. Les dones tenen un olfacte quasi infal·lible, per a això de les infidelitats. «No, ningú: una amiga, una companya de classe», he reaccionat, amb la mentida més pudenta que mai no he pronunciat. [...]

Com l'alcohòlic terminal, només em queda beure per a oblidar, i brindar per la vida amb la copa que a poc a poc va matant-me: avui he pres cafè amb l'Enric durant tres hores i mitja a la cafeteria astronàutica del Gran Sol, mentre la vesprada moria dins la mar. En acabant, he fet l'amor amb Itziar fins que la tendresa, la fatiga i la ràbia m'han fet venir ganes de plorar; i tot plegat, ho he ofrenat als déus en el precís moment de l'últim orgasme. Mentre pensava en Eva, clar.

[...]

M'he instal·lat a Grècia. Visc a Grècia. M'he assimilat a Grècia. Sóc grec. Sempre n'he sigut, de grec, però és ara quan ho he descobert. M'estime aquesta terra, perquè és tan igual a la meua que ni la llengua, tan diferent, no ha aconseguit fer-me sentir foraster.

Tinc tot el temps del món per a mi, i el dedique a recórrer camins, viles i ciutats amb bicicleta, una bicicleta vella i amiga, la més important de les propietats de què dispose. Els pins, les canyes, els ametlers i els garrofers són els mateixos que havia trobat a Guardamar, Monòver, Relleu o Altea, i la mar és la mateixa mar, no perquè ho informen els atles de primària, sinó perquè coincideix en els matisos de blau, en la docilitat, en la saviesa, en la proporció mesurada de les ones, en l'olor mateixa.

Per fi he aconseguit trobar una pàtria que em fa sentir bé, una pàtria sense polítiques de campanar, una pàtria que puc cridar sense manies, una pàtria no connotada, no reprimida; una pàtria sense vergonyes, sense detractors. Existeix per si mateixa, gràcies al pòsit de mil·lennis d'història compartida. És una pàtria que no necessita encara fronteres administratives, avantprojectes de constitució, clàusules legals ni exèrcits professionals per a demostrar-la i afermar-la, sinó, tan sols, una permeabilitat mínima en els sentits. Aquesta pàtria definitivament en minúscula i sense pretensions glorioses, com són les pàtries de debò té

un nom, un nom quasi tan vell (quasi tan bell) com ella mateixa. I aquest nom, d'ací estant, m'ompli la boca: Mediterrània. I Mediterrània cride, improvisadament, a pulmó ple, quan passe per qualsevol caminal a tocar de la mar i el paisatge m'enlluerna fins al desconcert. [...].

Darrere cada tros de mar s'endevina la vela d'un vaixell que, segles enrere, distribuïa per aquesta mar domèstica mercaderies, fantasies i bocins d'una cultura capaç de casar dones amb déus i homes amb deesses sense, per això, ignorar que la terra gira al voltant del sol i que, cobrint el cervell, hi ha les meninges; i aquell vaixell, encara ara es fa indispensable en la inspiració dels poetes que inventen lletres per als sirtakis, l'única música que era possible en un país com aquest. [...]

Ací la gent no té pressa. Això no vol dir que estiga ensopida. Crida i gesticula si l'ocasió s'ho mereix. Se sent viva, però no ho interpreta com un sinònim d'activitat obligada. L'estrés no hi passa de ser un anglicisme; un barbarisme, per tant. No necessiten corbates, maletins ni agendas atapeïdes per a sentir-se vius i donar eixida a l'energia. En tenen prou a fer una conversa, sempre vora mar, mentre degusten unes sardines en una psarotaverna o una altra. Perquè ací i aquesta ha estat la troballa fonamental la taverna és encara un espai real i vigent, no com al meu país, en què la taverna no passa de ser un antecedent més o menys remot, melancòlic si voleu, perdut en la memòria, que parla d'uns altres temps més genuïns i miseriosos. Hi han estat dilapidades, les tavernes, en benefici d'una altra cultura d'importació que troba en pubs i discoteques els pilars bàsics de la distribució de l'espai social comú: una de les pèrdues més tràgiques per al patrimoni autòcton.

I és una llàstima, aquesta pèrdua. Ara mateix, redacte aquestes reflexions des d'una taula oblidada vora mar sempre vora mar, tot vora mar, no em canse d'insistir-hi, en una taverna en què, com totes les altres, el temps sembla haver-se aturat i, per això mateix, se'n negligeix la pretesa importància: ningú no s'estranya que us hi esteu hores i hores sense fer res, badant, llegint; escrivint, conversant; contemplant, vigilant les evolucions de les barques de pesca o del transbordador incansable que, contínuament, trasllada persones i vehicles d'una riba a una altra. És, definitivament, el més econòmic dels paradisos terrenals. [...]

Acabaré amb tot, dic. Fins i tot amb aquest vici solitari d'explicar les dèries i les frustracions al paper sofert, quatre o cinc vesprades per setmana, vora la mar, a la mateixa taula d'aquesta mateixa taverna. Prou de dibuixar línies estèrils, amb paraules que ningú no pot entendre, amb una cal·ligrafia irregular darrere de la qual tanta gent havia confiat de poder trobar les idees més sublimes, els conceptes més originals, les propostes més intel·ligents que col·laboraren a llevar-li una bona dosi de merda al nostre món, tan i tan ben cagat de misèries i repressions.

Acabaré amb tot, i amb aquestes línies abans que res.

Prou. [...]

Si escric aquestes línies és per no anar-me'n corrent al balcó i llançar-me al carrer. I no és cap recurs literari, açò que apunte, cap figura retòrica. Millor o pitjor, sempre he sabut trobar una eixida per a la séquia podrida per què han discorregut els meus dies. Sempre he tingut una espurna de força per a voler veure una mica de llum al final del túnel. Però ja no. Aquesta vegada no. Aquesta vegada la séquia s'obri terrible, sense retorn, cap a un pou irresoluble. Caic i l'impacte, definitiu, és segur. No hi ha possibilitat d'escapar, ni tan sols punts de suport on poder-me agafar. Estic cobert de merda fins al caramull, i m'hi comence a ofegar. Sense cap alternativa possible més que la col·lisió contra les roques pudentes del fons, m'obsessione ja per un futur immediat fet de cucs que s'arremolinen i bullen sobre les meues carns, a mitjan descompondre.

Cucs, carn, descompondre, podrir, pudir, morir. I un adverbí desesperat: no!!! Tan desesperat com inútil, estèril, pueril. Merda! I l'escatologia al cim del firmament. I hi he insistit, durant tot el dia. Merda, merda, merda i merda! Fins que la paraula, de tant esmentar-la, n'ha perdut l'olor.

No sé què guanye d'escriure-ho. Potser serenitat? La pregunta és encara més cruel: no sé què he guanyat d'escriure mai res. El Sant Jordi, ben cert que no. Poca conya, Andreu. Morir-se no és per a fer conya. Tampoc no sé quina altra cosa millor puc fer ara, que no siga escriure, explicar la tràgica confidència al paper, benvolgut paper, amic únic que m'ha pogut suportar.

Em muir. Tan senzill i tan natural com això. No tinc forces per a rebel·lar-m'hi. Aquesta vegada ho assumesc i prou. No hi ha ànsia ni diners per a intentar el miracle impossible en una clínica nord-americana d'investigació punta. L'esperança no és, ni tan sols, una utopia: és, únicament, una fal·làcia cruel que deixa pas a la resignació més amarga.

Jo, per què jo? A mi, per què justament a mi? És la reacció del meu, aquell infant que tots portem dins i del qual, justificadament, no mai volem desfer-nos-en. Quina importància té això? Soluciona res? Serveix per a espantar la por total, absoluta, que tinc clavada als ossos? De nou, el recurs de l'escatologia: merda, merda i merda. Mil vegades merda. Un milió de merdes. Totes juntes. I unes poques merdes més, encara. Però què? Tampoc no hi ha la solució.

M'asfixie, de por. I no sé diferenciar el malestar físic real del malestar físic que sobre el cos projecta el pànic de meua psicologia, també malaltissa, podrida, sempre tan hipocondríaca. Maleït sigues, Andreu! Maleït sigues per sempre! Mardita tueztempa. Com em fas açò? Per què? Per què? Per què, per què, per què?

No sempre hi ha un perquè per a cada cosa. Ja ho diuen els filòsofs, fins i tot els més barats, que aquesta ha estat una de les debilitats de la

raó. És la conseqüència de l'ambició desmesurada de l'home per voler trobar un sentit fins a la més mínima variació que es produeix al cosmos. La causa i l'efecte; el fonament i la conseqüència; el motiu i la repercussió lògica; les raons i les seqüeles; el mòbil i el resultat; l'agent i la derivació; els orígens i les conclusions; les concauses i el corol·lari... I un cafís de punyetes en vinagre. L'estafa de l'estampeta.

7. El son d'Itziar

Passe hores i hores damunt del llit, com hipnotitzat, vigilant les quatre aspes de fusta del ventilador gegant que penja del sostre. Giren lentament, com en les pel·lícules de l'oest americà o les ambientades al Carib. És pura decoració, el ventilador, perquè les quatre fustes giratòries són una broma, a l'hora de combatre la calor despòtica d'aquest juliol a Alacant.

Els llençols deuen estar farts de la meua presència sobre el llit. Es mostren bascosos, suats, malaltissos com jo mateix. Sembla com si els hagués encomanat la malaltia, als llençols. Solidàriament, covem junts durant hores el virus endimoniat. I l'habitació acaba sent irrespirable. [...]

Temps, temps, temps. Grandíssim fill de puta. Grandíssim, grandíssim fill de puta!!!

El ventilador no para de girar. Em pose dempeus damunt del llit. Cride. El n'arranque, del sostre. Amb la ràbia d'un senglar ferit en trenque les aspes: contra els genolls, contra el llit, contra l'armari, contra la paret. Exhaust, em desplome. Plore, plore, plore. Plore desconsoladament i amarga. I m'adorm, per primera vegada en els últims tres dies.

Ja no hi ha ventilador. No més aspes de fusta que giren. Però al rellotge de la paret, impassible a l'escena, la busca dels segons fa com sempre.

8. El pi més fort

L'Esther, que tafanejava des del fons del corredor, es va sorprendre en veure la Katty penjada del coll d'aquell desconegut que l'havia anada a buscar a les cinc de la vesprada, l'hora del cafè. Es va sorprendre en veure-la plorar, desinflada, sobre el muscle del desconegut. Es va sorprendre en veure que, malgrat els esforços estoics del desconegut, una llàgrima de vidre li rodolà galta avall. Es va sorprendre que, sense afegir ni mitja paraula més, el desconegut fugira per la porta, acompanyat per la seua llàgrima. Es va sorprendre que el desconegut guardara la seua llàgrima zelosament oculta al ulls de la puta més bella de la ciutat.

L'Esther explicà l'escena a la resta de les companyes. Totes juntes se sorprengueren que la Katty no treballara aquella nit, primer divendres

de mes. Totes elles se sorprengueren que isquera al carrer a mitjanit. Totes elles se sorprengueren que no tornara per dormir a la que era sa casa.

Al sendemà pel matí, a trenc d'alba, dos mariners del Campello se sorprengueren en veure que, en una cala del cap de l'Horta, hi havia una dona jove i bellíssima replegada sobre si mateixa, dormint com un àngel, els seus cabells contra la soca del pi més fort.

9. Fi del viatge, Enric, amic

Ben lluny estava jo de poder imaginar que, un parell de setmanes després, el destí em sorprendria assegut al mateix banc on aquest matí un vell indigent evacuava el fetsge per la boca, adobat amb alcohol. Que tindria a les mans els resultats d'una anàlisi de sang on possiblement hi havia signada la meua sentència de mort, irreversible. Que fumaria quatre cigarretes abans d'obrir el sobre. Que destrossaria el cervell fent càbales sobre una tempesta d'incerteses. Que obriria el sobre. Que no llegiria els resultats. Que, finalment, incineraria aquests resultats amb la flama de l'encenedor i deixaria el paper consumir-se. Que ficaria les mans a la butxaca i iniciaria un llarg passeig per la ciutat, xiulant una de les melodies que hi havia escrites en el paper pautat de l'Andreu, inventant novel·les a cada cara nova que es creuara pel camí.